

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **EURO TAXI HATĚ s.r.o.**, IČ 24680109, se sídlem ve Skruhově, Hatě 89, zastoupeného Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Veleslavínova 7, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 10.9.2014, č. j. : 72/2014-190-TAXI/3

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 7.5.2014, sp. zn. S-MHMP 1454046/2013, č. j. : MHMP 638572/2014 a žalobci byla za údajné porušení ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) a t) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 45.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě pod bodem II popsal dosavadní průběh správního řízení a v bodě III namítl, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje tvrzení, že žalobce měl porušit ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) a t) zákona o silniční dopravě tím, že jeho zaměstnanec – řidič taxislužby M. T. – údajně dne 20.11.2013 po poskytnutí jízdy dvěma cestujícím (pracovníkům Magistrátu hlavního města Prahy) na trase z ulice U Radnice v Praze 1 před

dům v ulici Malletova č. p. 1141 v Praze 9 nezajistil, aby řidič taxislužby na vyžádání cestujících vydal doklad o zaplacení jízdného, pořízený jako výstup z tiskárny taxametru a ihned po ukončení přepravy nepořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě.

Žalobce namítl, že učinil vše, co bylo jeho povinností jako dopravce, vozidlo taxi bylo řádně vybaveno a označeno a řidič T. postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby, když po dobu jízdy měl řádně zapnutý taxametr, následně byl z taxametru vytištěn záznam o přepravě č. 00522 znějící na částku 79,- Kč, kterou po cestujících také požadoval. Záznam o přepravě je součástí spisového materiálu správního úřadu. Žalobce předložil protokol z cenové kontroly, kde je jízdné podle taxametru zachyceno a je v něm vyjádření samotného řidiče, podle něhož je zjevné, že řidič T. anglickým jazykem nehovoří, cestujícím ani nemohl rozumět a tedy jim na údajné vyžádání žádný ručně vyplněný doklad předložit ani nemohl. Rozhodnutí správního úřadu tak podle názoru žalobce vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci, žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami účastníka řízení, čímž jej zkrátil na jeho právech a porušil jeho právo na spravedlivý proces. Správní úřady obou stupňů rovněž nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů.

Žalobce i nadále trvá na svém tvrzení ze správního řízení o tom, že taxametr ve vozidle pana T. je nastaven na automatický tisk záznamu o přepravě po ukončení jízdy. Pokud by řidič nesprávně používal taxametr, nemohl by při kontrole, která neproběhla po ukončení jízdy, ale až po 200 metrech, mít při sobě vytisknutý záznam o přepravě. Správní úřad prvního stupně se touto skutečností nezabýval a pouze konstatoval nashromážděné podklady, přičemž odkázal na tvrzení v kontrolním protokole, která byla učiněna v rámci státního odborného dozoru v silniční dopravě, podle něhož záznam o přepravě řidič vytiskl až během kontroly zhruba 200 m od Hotelu STEP. Podle názoru žalobce správní úřad uvádí nepravdivé informace a postupuje navíc v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, podle které vychází-li správní úřad při rozhodování o sankci za správní delikt pouze z protokolu o kontrole, pak je výsledné rozhodnutí zpravidla nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný odvolací správní úřad se pokusil s touto námitkou žalobce vypořádat tvrzením na straně 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž odkázal na videozáznam, pořízený při kontrole, podle kterého záznam o přepravě byl v době přepravy vytisknut a nacházel se ještě neodtržený v tiskárně taxametru. Řidič následně záznam o přepravě doplnil o výchozí a cílové místo přepravy a o svůj podpis a podal jej kontrolním pracovníkům. Záznam o přepravě sice vytištěn byl, ale neobsahoval všechny požadované náležitosti, které by měl řidič bezprostředně po ukončení přepravy do záznamu doplnit. Z tohoto důvodu nelze uvést, že byl řidičem řádně pořízen záznam o přepravě.

K tomuto tvrzení v napadeném rozhodnutí žalobce v podané žalobě namítl, že případný audiozáznam byl pořízen v rozporu se zákonem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, kdo jej měl pořídit, zda o jeho pořizování řidič T. věděl a navíc v době kontroly nebyl v účinnosti zákon č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, který by případně takovou nahrávku umožňoval. Předchozí právní úprava podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, používání takových audiovizuálních záznamů bez souhlasu zúčastněných kontrolovaných osob neumožňovala.

Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že kontrolující pracovník do protokolu nemohl uvádět pravdivé informace o tisknutí záznamu při kontrole, když podle videozáznamu již byl záznam vytisknutý. Tisk dokladu o zaplacení trvá určitou dobu a vzhledem k automatickému tisku dokladu o ukončení přepravy měli jeho existenci zmínit i cestující. Skutečnost, že byl taxametr při jízdě řádně používán, podporují údaje na záznamu o přepravě, zejména ohledně ujeté vzdálenosti při konkrétní jízdě. Taxametr ve vozidle řidiče T. je řádně ověřen Českým metrologickým institutem a proto lze namítnout, že nebylo vycházeno z dostatečně zjištěného stavu věci, když jediným možným podkladem pro rozhodnutí byl právě kontrolní protokol, obsahující nesprávné informace.

Žalobce namítl pochybení správních úřadů v tom, že nebyl vyslechnut jako svědek řidič T. Zejména za dané situace, kdy dopravce je právnickou osobou, která kontrolovanou činnost přímo nevykonávala, měl být výslech řidiče proveden za účelem zjištění skutkového stavu a postup správních úřadů je v rozporu se zákonem proto, že dávají přednost výpovědím svých zaměstnanců, které za jejich práci honorují a to zejména za situace, když se ve vozidle za dopravce nachází pouze řidič.

Podle názoru žalobce nebylo ve správním řízení prokázáno, že by cestující po ukončení přepravy žádali o vydání dokladu o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxametru. Řidič T. ve svých vyjádřeních do obou protokolů bezprostředně uvedl, že anglicky nerozumí. Oba svědci přitom tvrdí, že taxametr byl při jízdě používán, jinak by nemohl být kontrolním orgánům předložen ani záznam o přepravě a po ukončení jízdy vždy nastává automatický tisk záznamu. Řidič neustále trvá na svém tvrzení, že cestující o doklad nežádali. Z činnosti žalobce je známo, že cestující kontrolní pracovníci dostávají pokyn nepožadovat doklad o zaplacení a i proto žalobce znovu namítá, že správní orgány pochybily neprovedením výslechu řidiče jako svědka. Výpovědi svědků D. a R. považuje žalobce za nevěrohodné a neprokazující pochybení na straně žalobce. Není totiž postaveno najisto, že se tito svědci vůbec dané jízdy zúčastnili. Správní úřady nedoložily na výzvu žalobce pracovní smlouvy těchto svědků a osoby nejsou v protokolu dostatečně určité označeny podle ustanovení správního řádu. Protokol o výslechu svědka musí obsahovat údaje umožňující identifikaci přítomných osob, jimiž se rozumí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu. Uvedený protokol tyto náležitosti nesplňuje a svědkové navíc pouze opakují tvrzení, uváděné v oznámení o poskytnuté přepravě. Nebylo posouzeno ani to, proč svědci pouze předstírali anglicky hovořící osoby a z jakých skutečností správní úřady dovozují, že si řidič a cestující vzájemně dostatečně rozuměli. Zaměstnanci magistrátu by měli podle zákona o státní kontrole používat úřední jazyk, tedy český jazyk, jízdu nepochybně vykonávali v rámci své pracovní činnosti a nebyli ani tzv. skrytými agenty, tedy obdobou agentů podle trestního řádu. Ve správním řízení tak nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by řidič žalobce při jízdě dne 20.11.2013 pochybil podle zákona o silniční dopravě a že by dopravce měl být za jeho jednání sankcionován.

Podle názoru žalobce nelze bez pochybností dovodit ani to, že ručně vypsáný doklad č. 080395 vystavil právě řidič žalobce, neboť řidič nebyl vyslechnut a nebyl proveden znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Podle přesvědčení žalobce musí být pochybení na straně žalobce v řízení o správním deliktu jednoznačně prokázáno.

Žalobce namítl, že se správní úřady obou stupňů nezabývaly námitkami žalobce ohledně toho, že jako právnická osoba učinil vše, aby případnému porušení povinností zabránil. Řidič byl přijat do pracovního poměru jako osoba bezúhonná a spolehlivá, byl

absolventem Policejní akademie a v minulosti byl zaměstnán u Policie České republiky. Vozidlo řidiče bylo řádně vybaveno a označeno jako vozidlo taxi a těmito okolnostmi se správní úřady podle názoru žalobce měly zabývat zejména při úvaze ohledně stanovení výše pokuty.

V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný správní úřad se nesprávně vypořádal s námitkou žalobce ohledně vyrozumívání provozovatele taxislužby před provedením kontroly řidiče podle ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole v tehdy účinném znění. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2009, sp. zn. 7As 11/2009, musí být odpovědný zástupce žalobce obeznámen o tom, že kontrola bude vykonána, aniž by musel být nutně přítomen kontrole. V případě předmětné kontroly správní úřad žalobce o provedení kontroly neobeznámil a kontrola tak proběhla v rozporu se zákonem a se zásadami správního řízení. Správní úřady mají nepochybně k dispozici telefonní kontakt na zástupce žalobce a někteří jeho kontrolní pracovníci ve smyslu uvedeného rozhodnutí NSS postupují. Žalobce má za to, že měl a mohl být o kontrole předem vyrozuměn a tato okolnost činí předmětnou kontrolu rozpornou se zákonem.

V bodě VI. podané žaloby namítal žalobce, že se správní úřady nesprávně odůvodnily výši uložené sankce 45.000,- Kč. Žalovaný konstatoval ve svém rozhodnutí o odvolání pochybení správního úřadu prvního stupně, přičemž žalobce zastává názor, že rozhodnutí správního úřadu prvního stupně mělo být zrušeno a věc mu měla být vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že sankce je nepřiměřená a neodůvodněně přísná, správní úřady se nezabývaly majetkovými poměry žalobce ani jeho hospodářskými výsledky, které nebyly stanoveny ani odhadem, ani na základě relevantních informací z veřejně dostupných zdrojů. Žalobce ode dne 1.6.2013 zaměstnává pouze sedm řidičů taxislužby na trvalý pracovní poměr a jediného brigádníka na dohodu o provedení práce, tato podstatná informace měla být správními úřady vzata v úvahu. V této souvislosti žalobce k podané žalobě předložil daňové přiznání na dani z příjmů za rok 2013, výkaz zisků a ztrát a účetní rozvahu k 31.12.2013.

Žalobce namítl, že ani uložená povinnost uhradit náklady správního řízení není žalovaným odvolacím úřadem jakkoli odůvodněna, když žalovaný pouze odkazuje na zákonná ustanovení. Žalobce nesouhlasí zároveň s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, neboť řidič M. T. jednal v souladu s právními předpisy upravujícími nabízení a vykonání služeb taxi.

Závěrem podané žaloby žalobce využil ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), a požádal soud, aby od uložené zjevně nepřiměřené sankce upustil nebo ji popřípadě přiměřeně snížil.

Žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že správní řízení nebylo zahájeno se žalobcem pro porušení povinností spočívající v nesprávné obsluze taxametru, avšak z důvodu porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. h) a i) zákona o silniční dopravě, tedy proto, že řidič ihned po poskytnutí přepravy nepořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě a na vyžádání cestujících nevytiskl doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxametru. Žalovaný nepochybně, že by nebyl záznam o přepravě v době kontroly vytisknut, avšak nebyl pořízen řádně, neboť neobsahoval všechny předepsané náležitosti. V době kontroly se v tiskárně taxametru nacházel vytištěný záznam o přepravě, který neobsahoval všechny předepsané náležitosti a proto se nejednalo o ihned po

přepравě řádně pořízený záznam o přepравě. Kontrolní pracovník toto své zjištění zaznamenal do kontrolního protokolu a podle názoru žalovaného tak učinil správně.

Přestože obsluha taxametrů není předmětem vedeného správního řízení, žalovaný má za to, že žalobce ničím nedoložil, jak byl podle jeho názoru taxametr nastaven. Pokud žalobce tvrdí, že taxametr tiskne záznam o přepравě po ukončení přepравy, tj. pozastavení vozidla automaticky, pak by se záznam o přepравě tiskl při každém zastavení vozidla na křižovatce či na semaforech. Není proto ničím zamezeno či vyloučeno, aby řidič přepnul taxametr z pracovní polohy obsazeno do pracovní polohy jízdné třeba několik minut po vlastním ukončení jízdy a nikoli hned po ukončení přepравy.

Žalovaný souhlasí se žalobcem, že zákon o státní kontrole neobsahoval v době provedené kontroly zvláštní úpravu při pořizování audiovizuálních záznamů, přičemž je zřejmé, že audiovizuální záznam na místě kontroly pořizoval příslušník městské policie strážmistr Z., který je podle ustanovení § 24 b) odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, oprávněn pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, případně záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Audiovizuální záznam byl zjevně pořízen s vědomím řidiče, nešlo tedy o žádné pokoutní či skryté pořizování záznamu a proto byl záznam podle názoru žalovaného pořízen v souladu se zákonem.

Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce o tom, že kontrolní pracovník Mgr. F. neuvedl do protokolu o kontrole pravdivé údaje. Kontrolní pracovník zaznamenal do kontrolního protokolu skutečně zjištěný stav věci, přičemž žalobce nerozlišuje mezi vytištěním záznamu o přepравě a pořízením tohoto záznamu ihned po přepравě se všemi náležitostmi podle právních předpisů. Kontrolní protokol je nadán presumpcí správnosti a k průběhu kontroly se žalovaný vyjádřil detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Podle názoru žalovaného je nerozhodné, v jakém jazyce komunikace v rámci kontroly probíhala. Přeprava předcházela zahájením kontroly, komunikace cestujících s řidičem probíhala v angličtině a cestující připustili, že řidič angličtinu dobře neovládal, avšak úplná neznalost angličtiny mu nezabránila komunikovat s cestujícími zahájení přepравy, ani od nich přijmout částku za přepравu. V případě striktního požadavku na vydání dokladu o zaplacení jízdného, kterému by řidič nerozuměl, lze i neverbálně naznačit, že cestující doklad požadují. Řidič požadavku cestujících evidentně rozuměl, když jim vydal ručně psaný doklad o zaplacení jízdného, který je součástí spisového materiálu. K existenci tohoto ručně vypsaneého dokladu na částku 790,- Kč se ani řidič, ani žalobce relevantně nevyjádřili.

V průběhu vedeného správního řízení žalobce explicitně nenavrhł provedení důkazů výslechem řidiče M. T., pouze odkazoval na jeho vyjádření. Správní orgán není podle ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vázán návrhy účastníků řízení a provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Vzhledem k obsahu kontrolního protokolu, existenci ručně vypsane stvrzenky, informacích v oznámení o poskytnuté přepравě cestujících a následně provedených výsledcích kontrolujících osob žalovaný nepovažoval za důvodné provádět výslech řidiče a považoval skutkový stav za prokázaný.

V případě prováděných svědků byla totožnost svědků ověřena předložením jejich občanských průkazů a v protokolech jsou identifikováni jménem a příjmením, jakož i číslem občanského průkazu, na základě něhož lze zjistit jejich datum narození i místo trvalého pobytu. Žalovaný nemá pochybnosti o tom, že se jedná o stejné osoby, které se zúčastnily

předmětné přepravy, a prohlášení žalobce ohledně nedostatečné identifikace svědků považuje za spekulativní.

Ani skutečnost, že při jiných kontrolních jízdách pracovníci dopravního úřadu coby cestující po poskytnutí přepravy doklad o zaplacení jízdného nepožadují, na základě pokynu kontrolních pracovníků neznamena, že takové schéma jízdy v předcházející kontrole je dodržováno pokaždé. Skutečnost, zda cestující o stvrzenku požádají, je v jejich možné dispozici, a pokud v minulosti při jízdách předcházejících kontrol někteří pracovníci dopravního úřadu v pozici cestujících doklad o zaplacení jízdného nepožadovali, je zřejmé, že se kontrola zaměřovala i na jiná možná porušení povinností dopravce.

Skutečnost, že cestující o vydání dokladu o zaplacení jízdného skutečně požádali, vyplývá z kontrolního protokolu, kam kontrolní pracovník sdělení cestujících zaznamenal, dále z obou jejich oznámení o poskytnutí přepravy a z jejich svědeckých výpovědí během správního řízení. Oba opakovaně shodně potvrdili, že řidič po nich za poskytnutí přepravy požadoval částku 790,- Kč a na vyžádání jim vydal ručně psaný doklad o zaplacení jízdného na tuto částku. Fotokopie tohoto dokladu je součástí spisového materiálu. Během správního řízení se žalobce k existenci tohoto ručně vydaného dokladu o zaplacení jízdného relevantně nevyjádřil, nenapadl ani jeho autenticitu, pouze s odkazem na tvrzení řidiče uváděl, že při přepravě žádný doklad o zaplacení jízdného cestujícím nepožadovali, resp. pokud tak činili v anglickém jazyce, řidič T. by jim ho z důvodu neznalosti tohoto jazyka vydat nemohl. Požadavek na provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví vznesl žalobce až v podané žalobě, přičemž podle názoru žalovaného není nezbytné tento důkaz provádět, když oba cestující ve svědeckých výpovědích potvrdili, že k vydání ručně psaného dokladu o zaplacení jízdného na částku 790,- Kč skutečně došlo.

K námitkám žaloby ohledně oznámení o zahájení prováděné kontroly žalovaný uvedl, že řidiče je nutno považovat za osobu oprávněnou jednat při kontrole za dopravce podle ustanovení § 15 odst. 1 obchodního zákoníku a proto stačí, pokud kontrolní pracovník oznámení o zahájení kontroly a doklad o pověření k výkonu státního odborného dozoru předloží před započítáním kontroly samotnému řidiči. Řidiči pak nic nebrání, aby způsobem, který zvolí, kontaktoval svého zaměstnavatele a vyrozuměl jej o místě a předmětu prováděné kontroly. Kontrolní orgán je ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu oprávněn začít provádět kontrolu zcela bez přítomnosti kontrolované osoby a v jeho průběhu, avšak v okamžiku, kdy již není možné účel kontroly zmařit, o probíhající kontrole vyrozumět kontrolovanou osobu či jeho zaměstnance nebo zástupce, který se v provozovně zdržuje. Z tohoto důvodu stačí, aby alespoň část kontroly byla provedena za účasti zaměstnance kontrolované osoby. Z tohoto důvodu žalovaný uskutečněnou kontrolu považuje za provedenou plně v souladu se zákonem, neboť oznámení o provedení kontroly řidiči se jeho prostřednictvím dostalo do sféry vlivu kontrolované osoby.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí posuzoval skutečnost, že část odůvodnění rozhodnutí dopravního úřadu, vztahující se k tzv. absorpční zásady při ukládání sankcí učinil závěr o tom, že tato zásada neměla být v rozhodnutí aplikována a fakticky se do posouzení protiprávního jednání žalobce nepromítla. Tato skutečnost podle názoru žalovaného není důvodem pro zrušení rozhodnutí dopravního úřadu z titulu nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti a proto lze postupem podle ustanovení § 68 odst. 1 a § 90 odst. 1 správního řádu odvolacímu úřadu chybné odůvodnění v rozhodnutí dopravního úřadu zrušit.

K otázce výše sankce žalovaný uvedl, že osobní a majetková situace pachatele deliktního jednání má sloužit jako jakýsi korektiv, tzv. záchranná brzda v situaci, kdy hrozí pokuta natolik vysoká, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter. Žalovaný však nepovažuje uloženou sankci ve výši 45.000,-Kč i přes deklarované žalobcovy osobní poměry za postih likvidačního charakteru, neboť ukládaná pokuta ve srovnání se závažností uvedeného protiprávního jednání patří nepochybně k těm nižším. K ostatním protiprávním jednáním žalobce v podobě nepořízení záznamu o přepravě ihned po ukončení přepravy přihlédl správní úřad jako k okolnosti zvyšující závažnost protiprávního jednání v dopravě a proto má za to, že v předmětné věci postupoval v souladu se správním řádem a právními předpisy vztahujícími se v provozování silniční dopravy.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 20.11.2013 v době od 22:08 hodin do 22:23 hodin byla zaměstnancům dopravního úřadu L. D. a F. R. poskytnuta přeprava z ulice U Radnice v Praze 1 do ulice Malletova v Praze 9 vozidlem taxislužby Škoda Octavia RZ 1ST8353. Řidičem vozidla taxislužby byl pan M. T. V oznámení o poskytnuté přepravě zaměstnanci dopravního úřadu shodně uvádějí, že v průběhu jízdy byl zapnut taxametr, na kterém po dojezdu svítila částka 790,-Kč, přičemž z videozáznamu pořízeného při kontrole je na taxamtru zobrazena částka 79.0. Na požádání zákazníků řidič vydal dokad označený „Taxi transport service“ č.080395 s razítkem firmy TAXI PRAHA, do kterého vypsál ručně částku 790,-Kč.

O následné kontrole, provedené v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě, byl pracovníkem dopravního úřadu sepsán protokol ze dne 20.11.2013, č.j.: T/20131120/2/Fk. Součástí tohoto protokolu je i pořízená fotodokumentace. Z protokolu vyplývá, že řidič vozidla neobsluhoval řádně taxametr, bylo zjištěno porušení cenových předpisů, ihned po ukončení přepravy nepořídil z tiskárny taxamtru záznam o přepravě a nevydal cestujícím na požádání doklad o zaplacení jízdného z tiskárny taxamtru, když vydal ručně psaný doklad bez náležitostí s uvedením jiného dopravce. Řidič vytiskl záznam o přepravě v průběhu kontroly a k uvedeným zjištěním se vyjádřil tak, že záznam o přepravě ihned vytiskl, pouze ho musel doplnit o požadované údaje.

Oznámením ze dne 18.3.2014 zahájil dopravní úřad se žalobcem správní řízení ve věci porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. h) a i) zákona o silniční dopravě.

Žalobce se k zahájenému správnímu řízení vyjádřil písemným podáním, v němž namítl, že kontrola nebyla provedena v souladu se zákonem o státní kontrole, protože dopravce se kontroly neúčastnil. Dále namítl, že rozporuje skutečnost, že by nedošlo k vytisknutí záznamu o přepravě ihned po ukončení přepravy a odkázal na obsah spisu, který fotokopii záznamu o přepravě obsahuje.

Rozhodnutím ze dne 7.5.2014, č.j.: MHMP 638572/2014, uložil dopravní úřad žalobci pokutu ve výši 50.000,-Kč za naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) a t) zákona o silniční dopravě.

Proti uvedenému rozhodnutí podal dopravce v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém uplatnil shodné námitky jako v průběhu správního řízení a navíc uvedl, že jako dopravce

nemůže ovlivnit, zda řidič vytiskne doklad o zaplacení jízdného z tiskárny taxamtru nebo záznam o přepravě a vyjádřil přesvědčení, že záznam o přepravě vytisknut byl, neboť je součástí spisového materiálu. V souvislosti s tiskem záznamu o přepravě potom uvedl, že byl-li tento vytisknut, není důvodu, proč by nebyl vytištěn i doklad o zaplacení jízdného, leda že by řidič s cestujícím hovořícím anglicky nerozuměl. Dále dopravce rozporoval totožnost cestujících s osobami předvedenými k výsledku a uloženou pokutu označil za likvidační.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím č.j.: 72/2014-190-TAXI/3, jímž podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil část textu odůvodnění rozhodnutí dopravního úřadu na straně 4 odst. 3 a končící na straně 8 odst. 5, podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil rozhodnutí dopravního úřadu tak, že výši pokuty nahradil částkou 45.000,-Kč a podle ustanovení § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu „ve zbytku“ rozhodnutí dopravního úřadu potvrdil.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dopravní úřad se v napadeném rozhodnutí zabýval závažností významem a dobou trvání protiprávního jednání, zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pouze chybně posoudil existenci souběhu správních deliktů, když deklaroval užití absorpční zásady v případech, kde nemá opodstatnění. Z tohoto důvodu odvolací orgán modifikoval výši pokuty, kterou ve výši 45.000,-Kč nepovažuje za pokutu likvidační ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j.: 1As 9/2008-133 a poukázal o možnost rozložení pokuty do splátek či institut posečkání s placením podle ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 45.000,-Kč za údajné porušení ustanovení § 35 odst.2 písm. s) a t) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů.

Podle uvedeného právního ustanovení, tj. ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 100.000,-Kč dopravci, který v rozporu s ustanovením § 21 odst. 3 písm. h) nezajistí, aby při provozování taxislužby řidič vozidla ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě a podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě v rozporu s ustanovením § 21 odst. 3 písm. i) nezajistí, aby při provozování taxislužby řidič vozidla taxislužby cestujícímu vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru.

Náležitosti záznamu o přepravě upravuje vyhláška č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě. Tak konkrétně v § 12 odst. 1 uvádí, že záznam o přepravě obsahuje

- a) pořadové číslo záznamu o přepravě,
- b) typ a výrobní číslo taxametru,
- c) výrobní číslo paměťové jednotky taxametru,
- d) jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě obchodní firmu nebo název, a identifikační číslo osoby dopravce,
- e) státní poznávací značku vozidla taxislužby,
- f) datum přepravy,
- g) čas zahájení a čas ukončení přepravy,
- h) výchozí a cílové místo přepravy,
- i) počet kilometrů ujetých při přepravě,
- j) číslo použité sazby včetně všech dílčích položek, z nichž je sazba složena,
- k) cenu za poskytnutou přepravu,
- l) jméno, popřípadě jména, a příjmení řidiče a
- m) podpis řidiče.

V ustanovení § 12 odst. 2 citované vyhlášky je stanoveno, že doklad o zaplacení jízdného obsahuje náležitosti podle odstavce 1. Podle ustanovení § 12 odst. 3 citované vyhlášky údaje podle odstavce 1 písm. h), pokud nebyly vytištěny tiskárnou taxametru, doplní řidič na záznam o přepravě a doklad o zaplacení jízdného ručně.

Podle ustanovení § 12 odst.2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném a platném ke dni provedení sporné kontroly, platí, že povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady. Kontrolní pracovníci jsou dále povinni:

- a) oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly,
- b) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob,
- c) předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pominou-li důvody jejich převzetí,
- d) zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití,
- e) pořizovat o výsledcích kontroly protokol,
- f) zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností.

Žalobci byla pokuta uložena pro porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě, ve kterém se stanoví, že: „Doprovce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že povinností žalobce je ihned po ukončení přepravy zajistit výstup z tiskárny taxametru, a to bez ohledu na to, zda má taxametr nastaven na automatický tisk záznamu o přepravě. To, že záznam o přepravě pořízen byl, sice potvrzuje tvrzení žalobce na řádně provozovaný a prověřený taxametr, ale záznam o přepravě žalobce pořídil až v průběhu kontroly dle záznamu v kontrolním protokolu, tedy v rozporu s uvedeným ustanovením, kdy tak měl učinit ihned po ukončení přepravy. Tak tomu nebylo a kontrolor vyplnil do protokolu takto zjištěný stav. Žalobce namítal, že tisk záznamu trvá delší dobu, již však neuvedl, o jaký časový horizont se jedná a s ohledem na

uvedení žalobce o řádně provozovaném a prověřeném taxamtru i k nezdržování cestujících zdlouhavým tiskem tato námitka neobstojí.

Žalobci byla uložena pokuta též pro porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě, který říká, že: „Dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby cestujícímu vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru, pokud o něj cestující požádá“.

Řidič vystavil ručně psaný doklad, ačkoliv dle vyjádření žalobce nerozuměl anglickému jazyku, přičemž se jednalo o doklad o zaplacení jízdného ve výši 790,- Kč, na kterém byl uveden jiný název dopravce a i dodavatele. Je tak zřejmé, že řidič požadavku cestujících rozuměl, neboť jejich požadavek splnil. Žalobce nijak blíže nespecifikoval, z jakého důvodu by ručně psaný doklad o zaplacení neměl být vystaven řidičem ani žádným způsobem nereagoval na uvedení jiného dopravce na ručně vypsáném dokladu.

Ze záznamu, který byl předložen jako důkaz, bylo zjištěno, že audiovizuální záznam je záznamem o průběhu prováděné kontroly na místě veřejnosti přístupném mezi řidičem a kontrolorem. Nejedná se tak o záznam osobní povahy ve smyslu ustanovení § 87 č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen NOZ), který by zasáhl do soukromí žalobce podle ustanovení § 86 NOZ a není tak potřeba svolení žalobce, a to i s ohledem na to, že řidič byl s pořizováním takového záznamu srozuměn. Navíc i v případě, že by byl užit audiovizuální záznam jako důkaz získaný v rozporu se zákonem, neznamená to vždy důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, pokud skutkový stav jednoznačně vyplývá i z ostatních důkazů, tak jak to je i v tomto případě (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.8.2013, č.j. 4As 28/2013-24, www.nssoud.cz). Nadto lze přisvědčit správnímu úřadu v tom, že za situace, kdy audiovizuální záznam na místě kontroly pořizoval příslušník městské policie strážmistr Z., který je podle ustanovení § 24 b) odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, oprávněn pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, případně záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu, není námitka nezákonně pořízeného důkazu důvodná. Audiovizuální záznam byl zjevně pořízen s vědomím řidiče, nešlo tedy o žádné pokoutní či skryté pořizování záznamu a proto byl záznam pořízen v souladu se zákonem.

Taxislužba je vymezena ustanovením § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě jako veřejná silniční doprava, kterou se zajišťuje přeprava osob a jejich zavazadel osobními vozidly s obsaditelností nejvýše devíti osob včetně řidiče, přepravní služby taxislužbou se nabízejí a objednávky k přepravě se přijímají prostřednictvím řidiče na stanovištích taxislužby, na veřejně přístupných pozemních komunikacích a na jiných veřejných prostranstvích nebo prostřednictvím dispečinku taxislužby. Podmínky provozování taxislužby jsou stanoveny v ustanovení § 21 zákona o silniční dopravě, kde jsou konkrétně uvedeny podmínky dopravce, které je povinen dopravce zajistit.

V daném případě Městský soud v Praze zjistil, že ze správního i soudního spisu nevyplývají skutečnosti, které byl zpochybňovaly zjištění správních úřadů, postavená zejména na výpovědích externích spolupracovníků Magistrátu hl. m. Prahy o tom, že se žalobce deliktního jednání fakticky dopustil. Oba vyslechnutí svědci shodně uvedli, že taxametr byl během jízdy zapnutý, že byla uhrazena částka 800,- Kč a že na jejich žádost vydal řidič ručně psaný doklad. S řidičem hovořili anglicky. Výše uvedení svědci se jízdy účastnili, což

vyplývá jednak z jejich výpovědí, tak i z oznámení o poskytnuté dopravě. Žalobcovy námitky ohledně věrohodnosti výpovědí uvedených svědků se pohybují pouze v obecné rovině a není v nich uvedena žádná konkrétní výtká, na základě níž by bylo možno mít za to, že uvedené výpovědi svědků byly zkreslené, neúplné či přímo nepravdivé. Naopak jako účelová se jeví spíše tvrzení uváděná žalobcem. Vzhledem k výše uvedenému je pak nedůvodná žalobcová námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi zmíněných svědků a že tudíž správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takový důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující.

Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j. 7As 64/2010 – 70, www.nssoud.cz).

K výtce žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, považuje Městský soud v Praze za potřebné dále uvést, že nemohl opomenout skutečnost, že žalobce neuváděl žádné námitky proti uvedené ceně na při kontrole vytisknutém dokladu o přepravě, na kterém je uvedeno jízdné ve výši 79,- Kč, zatímco doklad o zaplacení byl vystaven ve výši požadovaného jízdného na částku 790,- Kč. Výpovědi svědků považuje soud za věrohodné, neboť průběh jízdy vozidlem, výši požadované částky i vydání dokladu o zaplacení popsali oba svědci zcela shodně.

Pokud žalobce namítal, že nebyl vyslechnut řidič, pak jeho stanovisko vyplývá z protokolu o kontrole, žalobce neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by měly být výsledkem zjištěny či naopak vyvráceny okolnosti dosud zjištěné. Ze spisového materiálu správního úřadu je zřejmé, že výslech řidiče žalobce nenavrhoval ani v rámci vyjádření k zahájenému správnímu řízení, ani v podaném odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty. Učinil tak až v rámci podané žaloby, proto odvolací správní úřad ani nemohl tuto okolnost vážit při odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Co se týče námitky ohledně neprovedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, i tento návrh na provedení důkazu učinil žalobce až v rámci podané žaloby, tedy v rozporu s ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu.

Pokud žalobce namítal, že není doloženo, že by svědci (zákazníci) byli zaměstnanci Magistrátu hl.m.Prahy, že není zřejmé, kolik konkrétních jízd uskutečnili se zpochybněním paměti těchto osob po určité době, je nutno konstatovat, že jde o okolnosti, které bezprostředně nesouvisejí se skutkovou podstatou deliktu, za který byla uložena sankce. Žalobce nepředkládá žádné konkrétní důkazy, které by zpochybnilly tvrzení svědků. To koresponduje tomu, co bylo zjištěno již při provedené kontrole.

Soud neshledal v rozporu se zákonem ani skutečnost, že pracovníci magistrátu nejednali v úředním, tj. českém jazyce. Jestliže měli tito pracovníci provést kontrolu a je všeobecně známo, že problémy se vyskytují často v případech zahraničních návštěvníků

Prahy, pak je pochopitelné, že vystupovali jako osoby hovořící anglicky. Pokud řidič žalobce není schopen se s takovými zákazníky dohovorit, neměl by jim poskytovat službu, protože by ani nevěděl, kam je má odvézt a nevěděl by, jakým způsobem je po jízdě informuje o ceně služby.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že provozovatel taxislužby nebyl řádně vyrozuměn předem o provedení kontroly řidiče podle ustanovení § 12 odst.2 písm.a/ zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Žalovaný se s touto námitkou, vznesenou již v odvolání, vypořádal tvrzením, že povinnost oznámit zahájení kontroly byla splněna tím, že kontrola byla oznámena řidiči vozidla jakožto zaměstnanci dopravce a tedy jako osoby součástí organizační struktury, tak jak je to požadováno judikaturou.

Uvedenou námitku neshledal soud důvodnou a svůj právní názor opírá o odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j. 7As 64/2010 – 78, podle něhož kontrolní orgán začne provádět kontrolu bez přítomnosti kontrolované osoby a v jejím průběhu, avšak až v okamžiku, kdy již nebude možné účel kontroly zmařit, o probíhající kontrole vyrozumí kontrolovanou osobu či jejího zástupce, jímž může být v konkrétním případě i řidič kontrolovaného vozidla.

Zákon o státní kontrole sice výslovně nestanoví, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly, nicméně určuje kontrolním pracovníkům povinnost oznámit této osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly (ustanovení § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole). Vzhledem k tomuto právnímu předpisu nelze dojít k závěru, že by kontrolní orgán mohl provádět kontrolu zcela bez vědomí a přítomnosti kontrolované osoby, neboť zákon o státní kontrole minimálně požaduje, aby kontrolované osobě bylo oznámeno zahájení kontroly. Na druhou stranu je však třeba zohlednit zvláštní charakter kontroly a není možné vyložit zákonná ustanovení striktně tak, že by kontrolovaná osoba musela být přítomna po celou dobu kontroly.

V případě kontroly se střetávají dva protichůdné zájmy. Jednak je to zájem na řádném a pravdivém provedení kontroly a jednak zájem na hodnověrnosti prováděné kontroly, který je zajišťován přítomností kontrolovaného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2006, č.j. 2As 71/2005 - 134, uveřejněný pod č. 1067/2007 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 8.1.2004, č.j. 6A 99/2002 - 52, (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 335/2004) a ze dne 4.8.2005, č.j. 2As 43/2004 - 51, (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 719/2005): „skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci“.

Městský soud v Praze má ve shodě s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu za to, že v řadě případů by přítomnost kontrolované osoby či jeho zástupce, po celou dobu měření mohla zcela zmařit účel prováděné kontroly. A to bez ohledu na to, jestli by byla na měření přizvána dopředu písemně s uvedením data a místa měření a nebo až neprodleně předtím, než by kontrolní orgán začal s kontrolou.

Pokud jde o další námitku žaloby, Městský soud v Praze má za to, že rozhodnutí žalovaného ohledně výše uložené pokuty žalobci bylo, co se týče zákonem výslovně

uvedených kritérií, vydáno v souladu s těmito základními principy a je soudem přezkoumatelné.

Stávající judikatura správních soudů ohledně uvedené problematiky zastává právní názor, se kterým se ztotožňuje v tomto rozsudku též Městský soud v Praze, podle něhož při ukládání pokuty musí správní úřad uvést, k jakým konkrétním skutečnostem přihlížel při posuzování rozsahu, závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání. Žalovaný odkázal na odůvodnění výše uložené pokuty na odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, v jehož rámci magistrát přihlížel ve svém rozhodnutí při stanovení výše pokuty v souladu s ustanovením § 17 odst.2 zákona o cenách k závažnosti a významu protiprávního jednání, dále ke společenské nebezpečnosti vyplývající z důsledků takového jednání a z tohoto pohledu rozhodl o výši pokuty v dolní polovině zákonem stanovené maximální sazby. Správní úřady obou stupňů tak správně přihlíděly k závažnosti protiprávního jednání žalobce a jeho právního předchůdce včetně relevantní okolnosti, že jednáním žalobce je poškozována nejen instituce provozování taxislužby ostatními provozovateli samotná, ale též z hlediska turistické návštěvnosti i dobrá pověst hlavního města Prahy. Z rozhodnutí žalovaného i z rozhodnutí správního úřadu prvního stupně jsou tedy jednoznačně patrná hlediska, jimiž se správní úřady při své volné úvaze o výši sankce řídily. Tato hlediska jsou v rozhodnutí popsána dostatečně srozumitelně a také podrobně, a proto nemohou mít za následek vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Hledisko majetkových poměrů delikventa spolu s otázkou tvrzeného likvidačního charakteru uložené pokuty, může být vždy jen jedním z hledisek, které je třeba posoudit a nemůže být hlediskem prioritním, neboť by tím právní úprava umožňující sankční postih v poměrně vysoké výši zcela postrádala smysl. Každá sankce v sobě obsahuje určitou majetkovou újmu, kterou musí postihovaný subjekt pocítit, aby do budoucna dbal na to, aby se porušení zákona vyvaroval. Je nutno zdůraznit, že žalobce likvidační charakter uložené pokuty v žalobě pouze obecně tvrdí, aniž by věrohodně doložil, že jeho majetkové poměry jsou – s ohledem na zjištění, že zaměstnává sedm řidičů provozujících taxislužbu - takové, že pokuta ve výši 45.000,- Kč bude znamenat, že bude nucen svoji činnost ukončit. Takto zcela obecná tvrzení a žalobcem předložené důkazy ohledně výše jeho daňových povinností na dani z příjmů za rok 2013 a další doklady týkající se současné ekonomické situace žalobce neshledal soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl v odůvodnění usnesení ze dne 20.4.2010, č.j. 1As 9/2008 – 133, dostupném na www.nssoud.cz, že rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlídnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo z ústavního pořádku. Přitom ovšem nemusí nutně postupovat za použití až matematicky přesné metody, jakou předpokládá pro vyměřování peněžitého trestu trestní zákoník. Takovou metodu totiž ze současné právní úpravy jiných správních deliktů při nejlepší vůli vyvodit nelze. Tento způsob výpočtu peněžitě sankce není jediným možným pro naplnění principu materiální rovnosti, jak mu rozumí Ústavní soud. Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat

podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.

Protože zákon o cenách, podle něhož byla pokuta uložena, hledisko majetkových poměrů neobsahuje, je úvaha správního úřadu k výši pokuty dostatečná. Je zřejmé, že výše pokuty byla stanovena při dolní hranici zákonem stanovené sazby a již proto nelze pokutu považovat – vzhledem k charakteru jednání, které bylo zjištěno – za likvidační, když je třeba zdůraznit, že každá sankce v sobě určitý trest či postih obsahovat musí.

Pokud se žalobce v podané žalobě domáhal snížení, případně upuštění od uložení sankce v podobě peněžitě pokuty, je třeba zmínit ustanovení § 78 odstavec 2 s.ř.s., podle něhož tak může soud postupovat jen v případě, že nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí a zároveň byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

V daném případě tyto zákonné podmínky splněny nebyly, neboť žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 45.000,- Kč, tj. při spodní hranici zákonné sazby, když její horní hranici zákon stanoví ve výši 1.000.000,- (ustanovení § 17 odst.1 písmeno b/ zákona o cenách). Jednání, které bylo zhodnoceno žalovaným správním orgánem a správním orgánem prvního stupně, bylo natolik závažné, že soud neshledal výši uloženého trestu za zjevně nepřiměřenou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu